

Први део текста можете прочитати [овде](#)

Украјина као приоритет руске спољне политике

Русија је своју медијску победу у Сирији крунисала успостављањем директне сарадње са Француском, која се укључила у кампању против ИД након терористичких напада у Паризу (Француској је, дакако, било лакше да бомбардује митолошке „непријатеље цивилизације“ у Раки него да се озбиљно посвети искорењивању исламског тероризма међу *својим сопственим грађанима*), после чега САД и НАТО нису имали другог избора, него да се помире са руским војним присуством у Сирији, и да сопствену делатност против ИД координирају са Русима.

У међувремену, Руси су добили маневарски простор да покушају да стабилизују и реafirмишу Асада, као и да раде на сопственом имиџу као кључном фактору за очување мира и безбедности у Европи. Да то и даље није ни најмање једноставан задатак, показује инцидент са Су-24, чија је основна сврха да натера Русију да „покаже зубе“, и још једном Европи открије „своју агресивну природу“. Овај крупни међународни инцидент показује да је свака прича о руској „победи“ у Сирији преурањена и неопрезна – Русима је пошло за руком да своје геополитичке ривале затекну и збуне, али та почетна предност неће трајати вечно, и САД и НАТО ће веома брзо консолидовати снаге и окренути своје главне адуте против Русије. Утолико исход руске авантуре у Сирији није ни најмање изванредан, и велико је питање у којој мери ће Русија имати снаге да догађаје на терену усмери према исходу повољном по њу и њене савезнике, поготово ако се конфликт са ИД отегне у недоглед.

Пише: Никола Танасић
уторак, 19 јануар 2016 21:00

Истовремено, не треба заборавити да је Русија ударцем у Сирији однела једну другу, за њих кудикамо важнију победу. Сиријски конфликт је у потпуности изгурао ситуацију у *Украјини*

из видокруга западних медија и јавности. Ако је дестабилизација Украјине у 2014. била директни одговор на руску дипломатску победу, којом је 2013. спречена ваздушна кампања против Асада (сећате се бродова који су из Сирије одвозили „компоненте за биолошко оружја“ у Европу како би их „уништили“), нови руски контраудар у Сирији послужио је пре свега да се консолидују руске спољнополитичке позиције у „блиском иностранству“, односно управо у Украјини.

Док је конфликт у Донбасу и анексија Крима у 2014. претила да отвори нову епоху Хладног рата, где би практично цела Украјина, непоправљиво затрована антируском хистеријом, била отргнута из зоне утицаја Русије и убачена у „евроатлантску орбиту“, ситуација се у међувремену битно изменила. Прво је Запад кроз преговоре у Минску признао Русији улогу једине силе која у Украјини може да има реалан миротворачки потенцијал, а затим је Русији успело да примирје између побуњених Доњецке и Луганске Народне Републике и ратоборних власти у Кијеву одржи у колико-толико прихватљивој мери.

„Сиријски чвор“ и руска спољна политика (II)

Пише: Никола Танасић

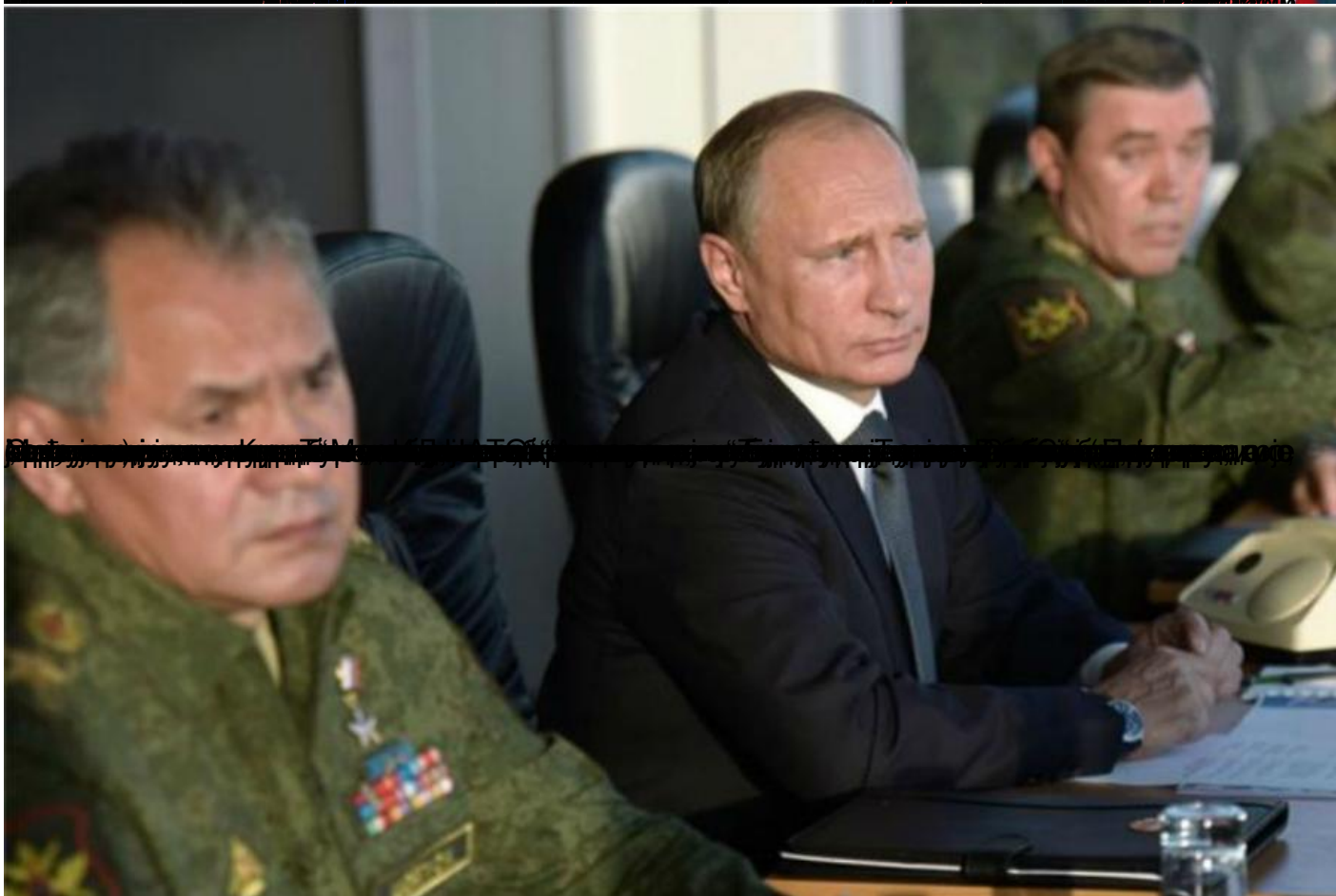
уторак, 19 јануар 2016 21:00

„Сиријски чвор“ и руска спољна политика (II)

Пише: Никола Танасић

уторак, 19 јануар 2016 21:00

„Сиријски чвор“ и руска спољна политика (II)

Пише: Никола Танасић

уторак, 19 јануар 2016 21:00

„Сиријски чвор“ и руска спољна политика (II)

Пише: Никола Танасић

уторак, 19 јануар 2016 21:00

